

V I Lenin

Den antimilitaristiska propagandan och den socialistiska arbetarungdomens förbund

Oktober 1907

På den internationella socialistiska kongressen i Stuttgart diskuterades som bekant frågan om militarismen och i samband med den också frågan om den antimilitaristiska propagandan. I den resolution som antogs med anledning härav sägs det bl a att kongressen anser det vara de arbetande klassernas plikt att "bidra till att arbetarungdomen fostras i en anda av broderskap mellan folken och socialism och genomsyras av klassmedvetenhet". Häri ser kongressen en garanti för att krigsmakten upphör att vara ett blint redskap i händerna på de härskande klasserna, vilket de förfogar över efter sitt godtycke och som de varje minut kan vända mot folket.

Att propagera bland soldater som befinner sig i aktiv tjänst är utomordentligt svårt, ibland nästan omöjligt. Livet i kasernerna, den stränga övervakningen och de sällsynta permissionerna försvårar i högsta grad förbindelserna med yttrevärlden; den militära disciplinen och den meningslösa drillen skrämmer soldaterna; den militära ledningen gör allt den kan för att pressa varje levande tanke och varje mänsklig känsla ur den "grå boskapen", inge den blind underdånighet, meningslös och barbarisk ilska mot "yttre" och "inre" fiender ... Att närma sig en ensam, okunnig och skrämmd soldat, som ryckts ut ur sin vanliga miljö och som blivit utövad de mest barbariska åsikter om allt som omger honom, är avsevärt svårare än att närma sig ungdom i inkallelseåldern som lever i familje- och kamratkretsen och är nära bunden till dessa av gemensamma intressen. Antimilitaristisk propaganda bland arbetarungdomen ger överallt utmärkta resultat. Och detta har mycket stor betydelse. En arbetare som inträder i armén som medveten socialdemokrat är ett dåligt stöd för de maktavande.

I alla europeiska länder finns det förbund för socialistisk arbetarungdom. I en del länder, t ex i Belgien, Österrike och Sverige, är dessa förbund stora organisationer som utför ansvarsfullt partiarbete. Det viktigaste målet för ungdomsförbunden är naturligtvis att medlemmarna skall ägna sig åt självstudier och utveckla en klar och helgjuten socialistisk världsåskådning. Men vid sidan av detta bedriver ungdomsförbunden också praktiskt arbete. De kämpar för att förbättra lärlingarnas ställning och försöker försvara dem mot tygellös utsugning från företagarernas sida. Ännu mer tid och uppmärksamhet ägnar förbunden för socialistisk arbetarungdom den antimilitaristiska propagandan.

I detta syfte anstränger de sig att upprätta nära förbindelser med unga soldater. Detta åstadkoms på följande sätt. Innan en ung arbetare ännu inkallats, blir han medlem i förbundet och betalar medlemsavgift. När han blir soldat, fortsätter förbundet att upprätthålla ständig förbindelse med honom och skickar honom regelbundet ett litet penningbidrag ("soldatens sou" som det kallas i Frankrike), som hur litet det är och för sig är har väsentlig betydelse för honom. I gengäld förpliktar han sig å sin sida att regelbundet informera förbundet om allt som händer hos honom i kasernen, skriva om sina intryck. På så sätt förlorar soldaten inte heller sedan han inkallats kontakten med den organisation som han blivit medlem i.

Man går alltid in för att låta en soldat tjänstgöra långt borta från sin hembygd. Detta görs med den uträkningen att soldaten inte skall ha några intressen gemensamma med lokalbefolkningen och känna sig främmande för den. Då är det lättare att få honom att lyda en order om att skjuta på en folkmassa. Förbunden för arbetarungdom söker utplåna soldatens främling-

skap för lokalbefolkningen. Ungdomsföreningarna har kontakter sinsemellan. När en soldat som är medlem i en ungdomsförening i sin hemtrakt kommit till en ny stad, så möts han av föreningen på platsen som en efterlängtd gäst, han blir genast introducerad i den lokala intressekretsen och får hjälp med vad organisationen förmår. Han upphör att vara en främling och utböling. Han vet också att om han råkar ut för någon olycka så får han hjälp och stöd. Medvetandet om detta ger honom mod, han uppträder djärvare i kasernen och försvarar djärvare sina rättigheter och sitt människovärde.

De nära förbindelserna med unga soldater ger ungdomsförbunden möjlighet att bedriva en bred antimilitaristisk propaganda bland soldaterna. Detta görs huvudsakligen med hjälp av antimilitaristisk litteratur, som ungdomsförbunden ger ut och sprider i stora mängder, särskilt i Frankrike och Belgien men även i Schweiz, Sverige etc. Denna litteratur har det mest olikartade innehåll: vykort med antimilitaristiska bilder, antimilitaristiska soldatsångböcker (många av dessa sånger har mycket stor spridning bland soldaterna), "soldatkatekesen" (i Frankrike har den spritts i över 100 000 exemplar), broschyrer, upprop och flygblad av alla de slag; tidningar och tidskrifter för soldaterna, en del med illustrationer, som utkommer en gång i veckan, var fjortonde dag och en gång i månaden. Kasernen, Rekryten, Den unge soldaten, Pioupiou (smeknamn för en ung rekryt) och Framåt har mycket stor spridning. I Belgien t ex sprids tidningarna Rekryten och Kasernen vardera i 60 000 exemplar. Särskilt många tidskrifter utkommer när rekryterna inkallas. Specialnummer av soldattidningarna skickas hem till alla rekryter. Antimilitaristisk litteratur levereras till soldaterna i kasernerna, överlämnas till dem på gatan, soldaterna hittar den på kaféer och krogar, överallt där de brukar vara.

Särskilt stor uppmärksamhet ägnas rekryterna. För dem ordnas högtidliga avskedsfester. Under inkallelsetiden drar processioner genom staden. I Österrike t ex går sorgklädda rekryter till begravningsmusik genom hela staden. Framför dem kör en vagn smyckad i rött. På väggarna klistras överallt röda affischer där det står med stora bokstäver: "Ni kommer inte att skjuta på folket!" För rekryterna ordnas aftnar, där det hålls glödande antimilitaristiska tal. Det görs kort sagt allt för att väcka rekrytens medvetenhet och motverka det skadliga inflytandet av de idéer och känslor, som man med alla medel kommer att försöka inge honom i kasernen.

Den socialistiska ungdomens arbete är inte förgäves. I Belgien finns det bland soldaterna redan omkring 15 soldatföreningar som till största delen är anslutna till det socialdemokratiska arbetarpartiet och upprätthåller nära förbindelser sinsemellan. Det finns regementen, där två tredjedelar av soldaterna är organiserade. I Frankrike har de antimilitaristiska stämningarna blivit en massföreteelse. Under strejkerna i Dunkerque, Le Creusot, Longwy och Monteceaux-Mines förklarade sig de soldater, som sattes in mot de strejkande, vara solidariska med dem ...

För varje dag blir det allt fler socialdemokrater i armén, krigsmakten blir allt opålitligare. När bourgeoisin blir tvingad att stå ansikte mot ansikte med den organiserade arbetarklassen – på vilken sida kommer krigsmakten då att ställa sig? Den socialistiska arbetarungdomen arbetar med all den energi och glöd, som är utmärkande för ungdomen, på att den skall ställa sig på folkets sida.

Vperjod nr 16, den 8 oktober 1907

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 16, s 114-117